

CREATORUL DE MONȘTRI

CAPITOLUL I

Insula Tanna

Soarele, la apus, atingea cu discul său roșiatic apele Oceanului Pacific, când pe cerul de un albastru trandafirii apărură o pasăre mare aurită de ultimele raze ale astrului zilei.

Era Aeroc-ul, hidroplanul celor trei cercetași italieni.

Ca de obicei Raimond era la volan, Marius alături spre a se ocupa de motor și de diversele manevre, iar pe scaunele dinapoi Jan Bart, și Zomba.

Jan Bart care se uita în jos cu binoclul, ridică ochii și întrebă :

— Ce facem, Raimond ? E imposibil s'ajungem înainte de a inopta la Noua Caledonie ; mai avem 500 kilometri și ar trebui să facem cel puțin două ore și jumătate.

— E limpede, mii de pipe, — zise Marius, — că aterizarea într'o regiune necunoscută și în care nu ne așteaptă nimeni, prezintă pericole.

— Atunci, ce facem ?

— Vom ateriza într'una din insulele acestea, pe care le vedem dedesubtul nostru, răspunse Raimond.

— V'am spus mai adineaori, zise Jan Bart, că sunt nouile Hebride.

— Au o reputație urâtă ! zise Marius, întorcându-se puțin.

— O reputație bine meritată, replică Jan Bart; sunt locuite de sălbateci malaezi, cari se trag din rassa papuașilor.

După câte'mi amintesc din cărțile de geografie au pielea foarte neagră și părul lănos; craniile turtite din cea mai fragedă copilărie cu ajutorul unor scândurele și fașe, se lungesc în forma unei căpățâni de zahăr. Umblă aproape goi; tatuajele lor constă în simple tăeturi ce se cicatrizează în relief.

Le place să se împodobească cu tot felul de tinichele.

Femeile sunt considerate inferioare, tratate ca vitele și vândute ca soții aceluia care dă mai multe oi.

Au obiceiuri feroce; când un bolnav nu mai mănâncă și îngroapă de viu și când moare un bărbat, soția lui e îngropată de vie împreună cu el. Când o femeie se mărită i se pune la gât o frânghie pe care o poartă tot restul vieții, astfel, în momentul de a o îngropa, nu fac altceva decât strâng frânghia și e pe jumătate sufocată când o trântesc pe mormântul soțului său.

Toți acești indigeni sunt antropofagi cu toate că baza hranei lor e vegetală.

— E adevărat, întrerupse Marius; îmi amintesc o poveste citită mai de mult, într'un ziar.

— Ia s'auzim povestea ta, zise Raimond.

— Echipajul unui vas, compus numai din indigeni din insulele Hebride, a asasinat pe ofițeri; apoi căpitanul fu fript și mâncat în timpul unei serbări.

— Foarte drăguț! observă Raimond. Și ce arme au?

— Măciuci, sulite și săgeți otrăvite.

Ei le înmoaie vârfurile în găuri de scorpioni și în nămolul infectat al bălților; dublu venin mortal.

— N'au nici o religie? întrebă Marius.

— Religia lor constă în adorarea unor fetișe de lemn; magii și preoții sunt foarte temuți, tirani și cruzi.

Nu există regi în insulă; fiecare mic trib are un șef propriu și absolut, care îi conduce la război.

Bine înțeles nu fac altceva de cât se luptă și se exterminează; și, în curând, coloniștii europeni vor ocupa întregul arhipelag.

— Și cum de s'au gândit până acum? întrebă Marius.

care avea totdeauna de făcut vre-o observație. Nouă italienilor nu ne-a venit niciodată în gând să mergem prin părțile astea ?

— Trebuie să știți, răspunse Jan Bart, geograful expediției, că cea mai mare dintre insulele Oceaniei are meritul de a perpetua nume și glorie italiene, făcându-ne să ne amintim cu plăcere că, probabil, cu mult înainte ca don Giorgio de Meneses, portughez, petrecând iarna anului 1526—27 în portul Warsai să fi dat, în mod destul de impropriu numele de Noua Guinee cele mai mari insule ale papuașilor, florentinul Corsali, în 1515, într-o scrisoare adresată lui Iulian de Medicis, menționa existența acelei mari și impunătoare masse insulare.

— Bun, Bun, Bun ! întrerupse cu vioiciune Marius. Am înțeles un singur lucru : că italienii scot totdeauna castanele din foc pentru alții !

— Destulă vorbă ! declară Raimond, asta nu împiedică să fim absolut nevoiți să aterizăm într'una din aceste insule. Și fiindcă asta era părerea ta Jan Bart și adineaori le examinai cu binoclul, ai văzut vreuna care să ofere un teren de aterizare ?

Am putea să ne scoborim imediat, profitând de ultimele raze ale soarelui.

— Vezi bine că m'am gândit. Ba chiar am și găsit ceva.

Privește, colo, spre dreapta și vei vedea o insulă perfect triunghiulară.

E ceva cam răpoasă pe margini, dar, formează deasupra mării, un platou destul de vast, unde vom putea lesne ateriza.

— Văd ! zise Raimond, după ce se plecă puțin spre a privi în jos. Și manevră pentru a scobori în zbor planat.

În timpul convorbirilor, Zomba tăcuse, dar când auzi vorbind despre antropofagi și despre fioroasele obiceiuri ale indigenilor din Hebride, scrâșni din dinți și puse în mod semnificativ mâna pe mânerul revolverului de la brâu.

Era o dovadă că nu s'ar fi lăsat să fie mâncat, nici fript, aici crud, fără să se împotrivească.

Dar nu primejdia canibalismului îi amenința în aceste insule, ci un lucru mult mai extraordinar și mai înspăi-

mânător, care avea să le amintească vecinic de trecerea lor pe acolo.

Nu puteau ști mai dinainte, de oarece ceeace îi aștepta depindea de una din cele mai recente descoperiri chirurgicale.

Și nefiind prea mult în curent cu progresele acestei științe, nu-și puteau închipui că intrau într'un infern pe lângă care laboratoarele de vivisecțiune sunt adevărate paradisuri.

Raimond ateriză cu obișnuita lui abilitate; și îndată ce aparatul se opri, câte și patru săriră jos din nacelă spre a examina locul în care se găseau.

Era o pajiște înconjurată de pădure, la nordul căreia se înălța un munte din al cărui vârf în formă de con eșea o coloană de fum.

— Uite ! un vulcan, exclamă Jan Bart.

Dar, ia stați... Mi-amintesc ce am citit de curând că într'o insulă din Nouile Herbride a făcut erupție un vulcan, transformând o parte din terenul plan într'un teren foarte accidentat, pe când cealaltă parte rămase intactă.

— Ne găsim deci pe terenul rămas plan, conchise Marius, de vreme ce aceste păduri par să fie destul de bătrâne.

— Da, răspunse Jan Bart și partea răscolită de erupție trebuie să fie dincolo de conul acela fumegând.

— Care trebuie să fie însuși vulcanul, termină Raimond.

— Fumegă încă, mii de pipe ! exclamă Marius. Numai de nu i-ar veni poftă să erupă în timpul șederii noastre ! Nu țin de loc să fiu îngropat sub lavă.

— Nu e probabil, răspunse Jan Bart, după o erupție violentă, vulcanii de obicei stau liniștiți mai mulți ani de-a rândul; și-acum mi-aduc aminte că erupția acestuia, de altminteri foarte violentă, s'a petrecut acum trei ani. Dar, face și el ca Vezuviul, fumează...

— E mai norocos de cât noi, mii de pipe ! exclamă Marius. Și eu aș voi să fumez. Am fost niște proști că nu ne-am aprovizionat cu tutun înainte de a părăsi India.

— Ehe ! am părăsit-o în condiții care nu ne permiteau să ne mai gândim la așa ceva.

— Ori cum ! muntele ăsta care fumează îmi face în necaz !

Și acum să împingem Aeroc-ul până în pădurea de colo, unde ne va fi ușor să ne construim și pentru noi un adăpost pentru la noapte. Iar mâine vom pleca spre Noua Caledonie.

La glasul autoritar, dar totdeauna binevoitor al lui Raimond ceilalți doi camarazi și Zomba se grăbiră să se supui.

Pe pajiștea năvălită de umbră nu se vedeau nici oameni nici animale : Aeroc-ul fu împins într'un punct al pădurii, unde arborii așezați în cerc formau cu ramurile lor lungi și acoperite de frunze un adăpost foarte prielnic.

Pe când Raimond și Marius îl propteau ca să nu poată fi târit de vânt, Jan Bart și Zomba curățau o porțiune a aceluia circ natural de ierburile în care ar fi putut să se ascundă vre-un șarpe veninos.

Apoi câteși patru tăiară mai multe crăci cu frunzișul pe ele și înfigând un par în pământ, construiră în jurul lui un fel de colibă primitivă spre a se adăposti noaptea, de oarece în regiunile acelea de căldură și de secetă, nopțile erau foarte umede și friguroase, în comparație cu zilele.

Când coliba fu gata, Zomba și cei trei cercetași se apucară să pregătească masa.

Dar, provizia de benzină a Aeroc-ului fiind aproape terminată, și având nevoie de ea pentru zborul până la Noua Caledonie, nu se folosiră de mașina de gătit, ci făcură un foc cu crăcile uscate, căzute din pomi.

Trei blocuri de piatră formară o vatră pe care așezară ceaunul; dedesubt Marius așeză crăcile și le aprinse cu bricheta ; cât pentru apă, ne descoperind nici un izvor prin apropiere, întrebuițară din provizia pe care o aveau pe bord.

În ceanul plin aruncară legume uscate și o bucată de slănină pentru a prepara un iel de supă, foarte gustoasă de altminteri : Jan Bart desfăcu două cutii cu sardele, iar Raimond tăia în felii un fruct de ananas. Astfel își compuneau prânzurile, când n'aveau timp să vâneze.

Și în seara aceea nu putea fi vorba de așa ceva, de oare ce tinerii erau obosiți și voiau să doarmă.

Scopul lor actual era de a ajunge mai curând în Noua

să le înlesnească vizitarea faimoaselor locuri de deportație a delinvenților francezi.

Intâmpinaseră atâtea pericole prin India și prin China în ultimul timp în cât nici nu se sinchiseau de primejdiiile ce le-ar fi prezentat Nouile Hebride.

Nici nu se interesau de indigeni, pe cari sperau chiar să nu-i întâlnească.

Strânși în jurul focului, pe care îl aprinseseră ca să de-părteze fiarele, mâncară repede : apoi hotărîră cum să împartă între ei orele de veghe, Marius și Zomba până la miezul nopții, Raimond și Jan Bart de la miezul nopții în sus.

Ne având obișnuita țigară după masă, se mulțumiră să ronțăie câteva nuci japoneze pe care le aveau printre provizii.

Discuția se învârti în jurul insulei.

— Mii de pipe ! amicul meu, zise Marius întorcându-se la Jan Bart, ne-ai spus mai adineaori că presupui numele acestei insule ; dar nu ni l-ai spus și nouă.

— E drept; ei bine, cred, ba ași putea spune că sunt sigur că ne aflăm în insula Tanna.

— Iată-ne bine informați, mii de pipe ! dar chiar dacă s'ar numi Papaluto, sau Rialuto, pentru noi tot chinezește ar suna.

Toți răseră și Raimond se ridică :

— Haidem la culcare, ori cât ar fi de amuzante reflecțiile lui Marius, pentru noi, deocamdată e mai interesant somnul.

— Așa e ! Noapte bună. Zomba și cu mine vom veghea.

— Și nu povesti prea multe istorii lui Zomba, îl sfătui răzând Jan Bart, mai ales din cele care te fac să adormi dea 'n picioare.

— Și asta e adevărat ! răspunse Marius, vesel; dacă i-ași povesti istorii, care fac să doarmă, ar călea disciplina care cere să nu dormi când stai deștept.

— Iată un adevăr, care trebuia confirmat ! zise, răzând Raimond pe când, urmat de Jan Bart, dispărea înăuntrul colibei.

Marius și Zomba se așezară lângă foc, întorcându-se spatele :

Zomba privea spre pădure, Marius spre pajiste.

Noaptea nu era întunecoasă, și luna răspândea o lumină verzuie, care da un aspect fantastic arborilor din jur; Marius, obișnuit cu asemenea tablouri nocturne, nu da nici o atenție și se gândea la Roma, la magazinul unchiului său, armurierul, din Piața Florilor, la orașul său natal, Milano, la părinții lor a câte și trei, cari în momentul acela primiseră desigur scrisorile scrise din Borneo.

Calculă timpul cât îi trebuia răspunsului să-i ajungă.

Dase adresa post restant la Melburn, în Australia, de oarece, după ce vizitau Noua Caledonie, cei trei cercetași aveau intenția să stea mai mult timp în marea insulă oceanică.

Noaptea trecu fără incidente; părea că se găseau într-o insulă pustie; nu se auzeau nici măcar strigătele animalelor care se găsesc de obicei prin pădurile tropicale.

Lui Marius i se păru însă că auzea, din când în când, în depărtare un murmur de voci.

Dar, era atât de nedeslușit, atât de vag, în cât când aținti urechea ca s'audă mai bine, nu-și putu da seama dacă era o iluzie a simțurilor, sau vuetul produs de vânt prin frunzișul arborilor.

Vesti pe Zomba, care avea auzul foarte fin, dar nici el nu desluși nimic. Și sfârșiră prin a nu se mai preocupa de acel zgomot straniu și misterios, care se producea la intervale și care, poate, nici nu exista, poate că nu era decât vuetul pe care-l produce sângele în urechi și care se aude foarte bine în mijlocul unei tăceri adânci, când stai linistit după o zi de oboseala.

CAPITOLUL II

Părintele Andrei

Punând că noaptea trecuse fără incidente, n'am fost tocmai exacti. Trecu astfel până la 3 de dimineată; dar la ora aceea, pe când întunerecul era destul de mare, Raimond și Jan Bart, cari erau de veghe, și căroră Marius le atrăsese atenția asupra aceluï zgomot surd, își deteră seama că părea că se depărtează, pierzându-se încetul cu încetul. Zece minute după aceea rămaseră uimiți văzând, la lumina lunei, dincolo de pajiste, o formă neagră, desprinzându-se pe fondul întunecos al arborilor.

În momentul acela cei doi tineri ședeau unul lângă altul alături de focul pe jumătate stins, ai cărui cărbuni nu luminau aproape de loc.

Raimond șopti la urechea lui Jan Bart :

— Un om, sau un animal ?

Dar nu pierduseră din vedere umbra aceea, care după un moment de nemiscare, se îndrepta spre dreapta. Se opri, apoi începu să înainteze spre locul unde erau cercetașii.

Aceștia puseră mâna pe carabine și se pregătiră să tragă în caz de pericol.

Forma neagră înainta mereu. Era un om; dar în mâinile ce-i atârnavă dealungul corpului nu se vedea nici o armă.

Atunci, punând jos carabinele, așteptară, știind că aveau la îndemână revolverele, ale căror mânere eșeau din centiron.

Forma misterioasă ajunse la mijlocul pajistei și se opri ; iar Raimond și Jan Bart o văzură ducându-și mâinile la ochi

ca și când ar fi vrut să-și concentreze privirile asupra unui anumit punct.

Jan Bart se plecă spre Raimond și zise :

— Ne-a văzut și caută să deslușească ce suntem.

S'o apropia ?

— Nu te mișca, s'așteptăm : vom vedea ce o să se întâmple.

— Dar, e ciudat. Imi pare că e îmbrăcat cu un fel de tunică lungă până la pământ.

Ai observat, când umblă, că i se văd picioarele sub forma obscură a corpului ?

— Da, am observat.

Omul se apropia înfărșit cu pași repezi și hotărâți.

Când fu la vreo douăzeci de metri de ei, cei doi tineri se hotărîră să se ridice.

Dar, o voce înăbușită, prudentă, aproape înspăimântată, zicea în italianește :

— Nu trageți ! Nu trageți !

Cei doi cercetași fură extrem de uimiți la acele cuvinte rostite în italianește ; iar Raimond răspunse și el cu glasul înăbușit :

— Suntem italieni, apropie-te.

După două minute, lângă focul atârnat cu o mână de ramuri uscate, în fața lor, ședea un om îmbrăcat într'o sutană de călugăr, cu figura pe jumătate acoperită de o barbă albă și lungă până la piept.

Nu avea nimic pe cap; părul alb și foarte lung îi cădea pe umeri. Chipul său era foarte slab și fruntea brăzdată de trei cicatrice încă sângărânde.

Un fel de teroare dilata ochii ciudatului călugăr; și mâinile îi erau agitate de o tremurătură continuă ca și când ar fi fost în prada unei comotțiuni nervoase.

De altfel, trebuia să fi fost foarte slăbit, căci cei doi cercetași îl văzură clătinându-se și alergară de-l prinseră în brațe.

Il așezară pe iarbă, rezemându-l cu spinarea de un trunchi și ingenuchiară alături de dânsul, cuprinși de o inexplicabilă curiozitate.

— Cine ești ? întrebă Raimond.

— Sunt părintele Andrei. Mor de foame.

— Oh !

Și Jan Bart se grăbi să intre în colibă, unde deșteptă pe ceilalți doi tovarăși, dă repede câteva ordine lui Zomba, care se duse la aeroplan și se întoarse cu o tabletă de ciocolată și o sticlă cu coniac.

Câteva picături lacura pe nenorocit să-și vie în fire, îi dă apoi ciocolata pe care o ronțăi încet, pe când Raimond îi muia biscuiți în apă.

Și după ce mănă și biscuiții și ciocolata și mai bău câteva picături de coniac, păru că e în stare să vorbească.

Între timp zorile se iviseră și o lumină trandafirie se strecura printre arbori răspândindu-se pe pajiste.

Nici un zgomot ; s'ar fi părut că în insula aceea nu fusese altă ființă în afară de acel călugăr, care venise cine știe de unde.

Și cei trei cercetași, deși în siguranță, avură o stranie presimțire ca de un pericol necunoscut care i-ar fi amenințat.

De aceea Raimond ordonă lui Zomba :

— Pe când noi vom vorbi cu părintele, ia-ți carabina și revolverul și păzește-ne.

Zomba luă carabina și se duse de se postă în marginea pădurii, așa în cât să poată cuprinde cu privirea tot spațiul unde se găsea stăpânii săi și pajistea ce se întindea în fața lor.

Jan Bart vorbea cel d'întâi :

— Părinte, suntem în insula Tanna din Nouile Hebride, nu-i așa ?

— Da.

— Dar ce cauți aci ? insistă Raimond.

— E o poveste grozavă ! și o privire de teroare trecu prin ochii părintelui Andrei. — Dar e scurtă

— Spune-o !

Curiozitatea celor trei cercetași era extraordinar de excitată ; era, într'adevăr un lucru extraordinar să găsească în acea insulă de ca ribali un călugăr italian. Dar, părintele Andrei îi satisfăcu imediat.

— Eu fac parte din grupul de călugări capucini a căror mănăstire e instalată de câțiva ani în insula Sandvoich.

Starețul nostru m'a trimis cu părintele Giuseppe ca să convertim pe indigenii din insula Tanna.

Dar, de abia am sosit acum câteva zile, cu un vas comercial, care a plecat imediat, după ce ne-a debarcat și am fost prinși de niște adevărați monștri.

Și vocea părintelui Andrei tremură fără voe.

— Monștri ? mii de pipe, ce vrei să spui ?

— Monștri, vă spun ! repetă călugărul cu un tremur în tot corpul.

Nu erau nici oameni, nici animale ; sau mai bine zis oameni și animale în acelaș timp.

Ei ne-au târât prin pădure spre o casă grosolan construită, unde s'au petrecut cele ami fantastice și mai diabolice lucruri ce se pot închipui.

Figura capucinului luă o expresie de durere și de spaimă, care intrigă în cel mai mare grad pe cei trei tineri.

— Vorbește, vorbește ! spuseră ei.

Călugărul, stăpânindu-și emoția vorbi :

— Nu știu ce s'a făcut părintele Giuseppe, căci a fost brusc despărțit de mine ; iar eu am fost închis într'o celulă. Acolo auzii strigăte spăimântătoare și recunoscui vocea lui Giuseppe.

Pe când mă întrebam la ce fel de tortură fusese supus ca să strige în modul acela, doi dintre monștri intrară în celula mea și înhățându-mă cu brutalitate mă duseră într'o sală în mijlocul căreia era o masă mare. Pe masă era întins părintele Giuseppe, cu obrazul însângerat, și brațele ciopârțite din umeri până la mână.

Pe când mă cutremuram de oroare, îmi eși înainte un om cu figura diabolică și care dăde un ordin scurt în engleză.

Eu înțeleg puțin această limbă ; dar mă simții apucat și trântit pe masă alături de părintele Giuseppe care gemea în continuu.

Avui perceperea clară că mă vor lega și mă vor ciopârți ca pe dânsul.

Atunci, simții în mine o revoltă puternică și încordându-mi muschii mă ridicai brusc, sărit joi de pe masă și cum sunt destul de volnic, cu doi pumni în dreapta și'n stânga trântii joi pe monștri, cari mă păzeau.

Ușa era deschisă, fugii.

Simții că mă urmăreau. Dar, Dumnezeu mă proteja, căci nu știu cum, dar putui fugii și rătăcii din ascunziș în ascunziș, hrănindu-mă cu plante și rădăcini.

Nu întâlnii în cale nici un indigen, dar ghicii adeseori în apropiere prezența unor monștri asemenea celor pe care îi întâlnisem.

În noaptea aceasta văzui focul d-voastră, care mai întâi mă speria, căci îl credeam aprins de urmăritorii mei; apoi văzui strălucind armele d-voastră și, gândindu-mă că erați poate niște oameni civilizați debarcați de curând, îmi făcui curaj și mă arătai.

Părintele Andrei tăcu.

Marius, deși destul de mișcat, era curios să mai afle ceva și întrebă :

— Dar, bine părinte, ce înseamnă aceste cicatrice ?

Capucinel se înfioră, privi pe Marius cu o expresie dureroasă, apoi cu voce sugrumată de emoție, zise :

— A ! adevărat. Uitasem să vă spun că abia mă întinseseră pe masă și omul cu chipul diabolic, îmi brăzdă fruntea cu trei tăieturi de scalpel. Dar, aceasta se petrecu atât de repede încât nici nu'mi dădui seama.

Părintele tăcu și închise ochii ca și când n'ar fi voit să vadă groaznica scenă pe care o evoca.

Cei trei cercetași îl priveau mai mult uimiți de cât speriați.

Și după o tăcere, Raimon intrerupse :

— Dar, ce e acel om cu figura diabolică ?

La întrebarea aceea părintele Andrei redeschise ochii :

— Nu știu ! nu știu ! dar presupun lucruri oribile, căci, după ce am fugit din casa aceea grozavă m'am gândit mult. Și cred că am găsit cheia groaznicei enigme.

Cei trei cercetași exclamă într'un glas :

— Dar, vorbește ! spune-ne !

Părintele ezită, apoi zise cu voce răgușită :

— Dar, dv. spuneți-mi cine sunteți și ce căutați aci ?

Marius răspunse repede :

— O ! Asta n'are importanță, părinte. Dar dacă vrei să știu, vei fi repede satisfăcut. Suntem trei cercetași italieni, cari fac înconjurul lumii. Si am sosit aci cu aeroplanul pe care'l vezi colo.

Părintele întoarce capul și văzând aeroplanul căscă ochii mari.

— Sunteți oare faimosii cercetași italieni cari au trecut Atlanticul cu un aeroplan, numit *Aeroc* ?

— Da, răspunse Raimond.

Un zâmbet lumină chipul slăbit al bătrânului.

— Dar, eu vă cunosc și toată lumea vă cunoaște ! Providența v'a trimis desigur ca să faceți un act de eroism și de caritate, cel mai frumos din câte ați săvârșit până azi !

Raimond răspunse, cu gravitate :

— Părinte, vrei să spui că trebuie să eliberăm pe părintele Giuseppe din casa aceea a groazei ?

— Da. Da.

— Fii sigur de asta. Voiam să plecăm chiar în dimineața asta ; dar vom rămâne până ce vom putea salva pe părintele Giuseppe și vom descoperi misterul acelei case și celui om diabolic.

— Vom ajunge oare la timp, Doamne sfinte ! gemu părintele Andrei.

Dac'am merge mai iute !...

— Vom pleca peste un sfert de oră !

Dar mai înainte trebuie să ne comunicăm ce presupui, astfel nu ne vom aventura orbește.

Atunci părintele, pe chipul căruia expresia de teroare era înlocuită acum de o încredere senină, zise :

— Iată : cred că e vorba de un practicant al vivisecțiunii.

— Ce e ăsta ? întrebă Marius.

— Un chirurg care operează în carne vie, explică Jan Bart.

— Știu eu asta... dar.

— Ați auzit, — reluă călugărul, — vorbind de experiențele doctorului Carrel din New-York ? Trebuie să știți că el a găsit mijlocul de a conserva părți din organismul omenesc, chiar după ce au fost despartite de corp, menținându-le toate fenomenele vitale.

Știți de asemenea că atunci când un organ e prea bolnav, doctorul Carrel îl înlocuiește cu altul scos de la un individ sănătos.

— Da, confirmă Raimond, înainte de a părăsi Italia am citit acestea prin ziare

— Ei bine, există în lume monștri cari împing această teorie la extrem, pretinzând să refacă opera lui Dumnezeu. Cred că omul cu chipul de diavol, e unul din aceștia.

— Toate presupunerile astea sunt foarte vagi, zise Raimond, dar, însfârșit, vom vedea.

Principalul e să liberăm pe părintele Giuseppe și asta o vom face imediat. Haidem. Părinte, d-ta ne vei conduce spre casa oroarei. E departe ?

— Nu știu ! De când am fugit, am rătăcit la întâmplare; nu-mi pot da seama dacă e aproape, sau departe de-aci. Trebuie să înaintăm cu multă prudență, căci presupun că insula e plină de acești monștri fabricați de chirurg.

— Monștri ? Ce vrei să spui ? întrerupse Marius. Mi se pare o afacere foarte complicată.

Capucinel, care se ridicase de jos, fu scuturat de un lung fior ; și reluă cu voce sugrumată, surdă, nesigură, ca și când i-ar fi fost teamă să-și exprime gândul.

— V'am spus că erau în acelaș timp oameni și animale. În grupul acela, înainte ca mintea să-mi fie întunecată de teroare, observai imediat doi oameni—mainuțe ; altul pe care l'ași numi omul-taur, căci avea un cap și un gât care-mi amintea taurii negri văzuți la cursele din Spania.

Era apoi unul... cum să vă spun ?... Da, un om-vultur, cu aripi mari și gâtul descarnat, care zbura din pom în pom urmând ceata celorlalți monștri.

Era... e cu puțință Dumnezeu ?... era omul-șarpe. Acela făcea tot felul de contorsiuni cu trupul, târându-se mai mult pe pânțele, dar înaintând tot atât de repede ca și noi. Ca să-l facă să umble ca un om adevărat, unul din oamenii-maimuțe, îl lovea cu un biciu pe care'l avea la dânsul.

Călugărul nu mai putea continua, tremura ca o frunză.

— Dar e oribil ! exclamă Raimond.

— E de neînțeles, adăogă Jan Bart.

— Mii de pipe ! trebuie să aflăm imediat ! Ce e de făcut ?

Cei trei cercetași se priviră, reflectară câteva clipe în tăcere pe când părintele Andrei și Zomba cercetau mașinal cu privirea pajiștea ca și când s'ar fi temut să nu vadă ivindu-se vreunul din monștri.

Problema era foarte dificilă. Casa oroarei era desigur în

mijlocul pădurii ; poate că nu se vedea nici chiar din înălțime ; și apoi nu puteau lăsa Aeroc-ul singur, după ce ar fi găsit casa.

Și cu părintele Andrei ce să facă ?

Raimond hotărî să-l ia cu dânsii.

— Mai întâi va mânca împreună cu noi ca să-și recapete forțele. E bătrân, dar e robust.

— Să-l lăsăm în paza lui Zomba, propuse Jan Bart.

— Nu e prudent, Zomba ar putea fi atacat pe la spate ; și cu toată vitejia lui, chiar ucigând mulți agresori ar fi doborât până la urmă. Și pierderea lui ar însemna pierderea aeroplanului.

— Și nu trebuie să expunem la un astfel de pericol nici pe Zomba nici Aeroc-ul, declară categoric Jan Bart.

— Bineînțeles, zise cu energie Raimond.

Problema părea insolubilă.

Și Aeroc-ul care fusese atât de eficace în toate întreprinderile lor, devenea acum o piedică.

Nici nu le trecea prin minte să renunțe de a mai veni în ajutorul părintelui Giuseppe ; numai de n'ar fi sucombat în urma groazniciei lovituri...

— Unul din noi, zise Jan Bart ar putea merge în explorare zburând în cerc până ce vom termina ceea ce avem de făcut.

— Desigur, vom face și-așa, replică Raimond, dar e un lucru care ne micșorează forțele ; vom fi numai trei în loc să fim patru și nu știm cu câți adversari vom avea de-aface.

Nu e vorba să ne găsim în fața negrilor din Africa, de pildă, cari se luptau. — ca să zicem așa. — în mod omenesc.

Și-apoi, aci venim să îndeplinim o operă de salvare, care nu trebuie să se transforme într-o catastrofă pentru noi toți. Deci, nici o imprudență.

— Aveți dreptate, mii de pipe ! zise Marius, scărpinându-și bărbia.

Dar n'o să eșim niciodată din cercul ăsta vitias ?... O idee, ne trebuie o idee !...

Și își da cu pumnii în cap.

Pe când tinerii își frământau mintea să găsească ceva ce întâmplă un lucru cu totul neașteptat.

CAPITOLUL III

Primii monștri

— *Acré* strigă deodată Zomba (cuvânt din dialectul parizian, pe care Raimond îl învățase de la tatăl său, care trăise multă vreme la Paris, căsătorindu-se cu o pariziană și pe care cercetașii îl întrebuințau spre a da alarma).

Instinctiv apucară carabinele și alergară la negrii, care era în marginea pajiștei, pe când părintele Andrei căzu în genuchi, ridicând mâinile la cer în semn de rugăciune fierbinte

Ceeace văzură îi incremeni de uimire.

Vreo douăsprezece ființe, ce păreau vedenu cînt'r'un vis urât apărură pe pajiște ; erau maimuțe, orangutani cari mergeau în două labe, ținând în mână niște enorme bâte noduroase.

Dar acele maimuțe aveau chipuri de om, mult mai asemănătoare decât acelea care se văd de obicei la speciile cu înfățișare omenească. Și-apoi, vorbeau cu o voce răgușită ale cărei cuvinte se desluseau perfect.

Jan Bart, care știa puțin englezește, spuse încet că repetau mereu cuvintele :

- *Right away* : (drept înainte).
- Animale, care vorbesc ! bâlbâi Raimond.
- Mii de pipe ! trebuie să vezi ca să crezi !

Dar oamenii-maimuțe, ajunși la jumătatea pajiștei se opriră și se întoarseră facând gesturi mari ca și când ar fi chemat pe cineva.

Atunci un convoi fantastic eși din pădure. Monștrii a-

veau capete de tauri, de câini de jaguari ; și, mai halucinanți chiar de cât aceștia erau oameni-păsări, cari săreau cu aripile întinse, și cari deși aveau corpul și gâtul de vultur, păstrau, cu tot ciocul lor, o figură ciudat de omenească.

Erau în total treizeci și șapte.

Stăteau în picioare ; dar uneori instinctiv își luau atitudinea de animale, lăsându-se în patru labe ; atunci, un om-câine îi lovea furios cu biciul.

Delicvenții ridicându-se în două labe se rezimau în băta silindu-se să ia o poză omenească, care era ceva sinistru și grotesc în acelaș timp.

Cei trei cercetași și Zomba, cu armele în mână, păreau hipnotizați.

Insfrșăit, Raimond zise :

— Vor să ne atace ?

— Mii de pipe ! răspunse Marius, cu glasul tremurând de furie. Ii vom ucide.

— Și repede ! adăogă Jan Bart.

Zomba întinse arma ; dar Raimond îi ordonă sec :

— Jos arma ! Vei trage, când voi spune eu, iar nu mai înainte !

Zomba, strângând dinții, plecă arma ; și tinerii își dederă seama că negrul se silea să se stăpânească.

Călugărul se ruga mereu, tremurând din tot corpul.

Și din pădure eșiră de odată doi oameni adevărați.

— Indigeni !

Erau într'adevăr indigeni din Hebride, cu corpul acoperit de tatuaje cu părul creț și lănos cu craniile asemenea unor căpățâni de zahăr. La urechi le străluceau bucăți de sticlă colorată. Erau înarmați cu carabine și câte un biciu cu coada scurtă, dar cu frânghie noduroasă și lungă.

Drept îmbrăcăminte n'aveau decât o fâșie îngustă de stofă în jurul coapselor.

Își duseră mâinile streășină la ochi și părură uimiți. Cercetașii înțelesesă că se consultau între ei și că monștrii așteptau ordinele lor.

Dar cei doi indigeni nu steteră mult la gânduri și înaintând vorbiră într'o englezească primitivă și grosolană, pe care Jan Bart o înțelese.

— Ordonă monștrilor să ne atace, explică el celorlalți.

— Ii vom primi bine ! strigă Marius

Unul din oamenii-căini o luă la fugă afundându-se în pădure.

— Pariez că animalul ăsta se duce să mai aducă ajutoare ! zise Raimond.

— Atunci, să nu mai așteptăm, mii de pipe și să tragem!

— Da. Foc ! Foc ! exclamă Zomba care tremura.

Și Jan Bart cu vocea lui gravă :

— Nu sunt oameni, sunt fiare sălbatice în ciuda caricaturei omenеști a obrazului.

Și, nerăbdători, priveau pe Raimond, care mai sensibil de cât ceilalți ezita să verse sânge, fie chiar al unor bestii, fără absolută nevoie.

Principiul său era de a nu ataca niciodată primul.

Și totuși pericolul era înspăimântător.

Dacă în insulă se găseau mai mulți din acești monștri, cei patru inși n'ar fi putut rezista unui atac în masă din partea lor. Raimond avu brusc viziunea acelui măcel și nu mai ezită.

— Înainte ! ochiți !

Toți și el însăși luară arma la ochi cu un fel de satisfacție.

— Foc !

Cele patru detunături răsunară deodată. Doi monștri căzură.

— Am ochit prost ! murmură Marius, nemulțumit, Trebuiau să cadă patru, iar nu doi.

— Foc !

Noui detunături, dar nici un monstru nu căzu ; ba chiar ceata monștrilor se repezi cu o furie sălbatecă ; era tocmai de ce se temea Raimond.

Niște oameni ar fi ezitat un moment ; dar niște ființe hibride ca acelea, probabil că nu puteau reflecta.

Spiritul lor era desigur pregătit să se supuie orbește stăpânilor. Și stăpânii aci erau cei doi Canachi.

Aceștia fără se se miște din loc, vociferau cu violență și cu gesturi dezordonate îndemnau animalele.

Două sute de metri numai despărteau pe oameni de turma aceea care urla ; în patruzeci de secunde cel mult ar fi fost ajunși și atacați. N'ar fi putut doborî de cât cel

mult zece, chiar cu un foc continuu. Raimond, care nu-și pierdea sângele rece, striga :

— La *Aeroc* ! la *Aeroc* !

Marius și Jan Bart înțeleseseră și traseră după ei pe Zomba, care-și pierduse capul. Intr'o clipă fură pe bord.

Dar, Părintele Andrei rămase ingenuchiat, fără apărare. Jan Bart, care își dote brusc seama, nu putu rezista nebunescului impuls generos ; și sări jos din nacelă, cu securea și cu browningul, cu care trase și lovi la întâmplare în monștrii cei mai apropiați de dânsul.

Ceilalți trei, ocupați să deslege aeroplanul, își deteră seama, auzind detunăturile, de cele ce se întâmplaseră și observară îndată lipsa camaradului lor.

— Jan Bart ! Jan Bart ! strigară ei.

— Nu ! nu ! urlă curagiosul tânăr, desfaceți aeroplanul și împingeți-l pe pajiște ca să nu fie invadat.

— Dar, te vor ucide ! strigă Raimond.

— Mă duc eu, mii de pipe !

— Pentru numele lui Dumnezeu ! urlă iarăși Jan Bart. Deslegați mai întâi aeroplanul !

Trei monștri săriră asupra lui Zomba care îi primi cu lovituri de secure.

Fu o învălmășeală teribilă.

Dar o parte din bestii se năpustiră asupra călugărului, îl doborîră la pământ și trăgându-l între ei, îl sfâșiară într'o clipă.

Între timp, Raimond, Marius, înfrigurați, dar cu aceea precizie de mișcări caracteristică, tăiaseră frânghiile, care țineau aeroplanul și Raimond făcea manevrele necesare spre a lansa elicea și motorul.

Elicea se învărtea cu un zbârnăit din ce în ce mai tare și deodată, în saltul pe care-l făcu aeroplanul izbi doi sau trei monștri pe când picături de sânge țâșneau în toate părțile.

Aeroc-ul avu o zguduire și fu cât pe-acți să se răstoarne întâlnind în cale un monstru ingenuchiat, dar din fericire, aripa îl atinsese doar pe când aparatul își lua zborul.

— Salvați ! strigă Raimond.

— Sărmanul părinte Andrei ! zise Marius pe când la crimă de milă și de furie îi umpleau ochii: ceeace am văzut

acum e cel mai oribil lucru ce ne-a fost dat să vedem până azi !

Dar Jan Bart ! Jan Bart ! trebuie să-l salvăm !

În timpul acesta Zomba aplecat peste parapetul nacelei ochia pe cei doi indigeni și din două lovituri îi omorî pe amândoi.

Raimond însă care virase în semicerc strigă deodată cu durere :

— Au dispărut !

Intr'adevăr jos, nu se mai vedea nici o ființă vie; întinși pe pământ nu mai erau decât monștri uciși și resturile însângerate ale sărmanului călugăr.

Aeroplanul scoborând, atinse terenul, săltă, recăzu și se opri; fără a se mai ocupa de el, cei trei aviatori săriră jos și cu carabinele în mână o luară la fugă spre pajiște.

Aeroplanul nu mai exista pentru ei, chiar dacă monștrii s'ar fi înapoiat, și i-ar fi sfârâmat aripile și elicea cu bătele lor ; ei n'aveau acum decât o țintă; să regăsească pe Jan Bart.

Pericolul în care se găsea nefericitul lor camarad li se părea atât de înspăimântător încât nici nu se puteau gândi la el.

Ajunși pe pajiște, ezitară. În frunzișul din jur se vedeau mai multe deschizături; monștrii plecaseră în diverse direcții.

Tremurând, livizi, cu lacrimi de furie în ochi, rămaseră câteva clipe nemișcați, sperând s'audă vocea lui Jan Bart, ceeace ar fi fost pentru ei un indiciu., dar nu se auzeau de cât trosnituri de crăci și mârâituri surde, care se îndepărtau din ce în ce în toate direcțiile.

— Oh ! gemu Raimond, n'o să'l mai regăsim ! Nu vom mai ajunge la timp spre a-l salva.

— Ba da, ba da ! urlă Marius. Haidem !

Și impulsiv ca întotdeauna se repezi printr'una din acele deschizături, urmat de Zomba și de Raimond.

După ce-și însângera ră mâinile și obrazul, sfâșiindu-și hainele printre ramurile spinoase, ajunseră pe o potecă destul de largă pe care se vedeau urme de labe.

Marius întinse urechia și percepu în depărtare murmur surde. Alergară în direcția aceea și după câteva minute ajunseră într'o poiană din care plecau mai multe poteci.

— Mii de pipe ! Ce drum or fi luat monștrii cu Jan Bart?

Vocea lui Marius era atât de răgușită și de tremurătoare, încât cuvintele îi eșeau cu greu din gură. Dar, ceilalți, cari se gândeau la acelaș lucru, înțeleseră.

Tăcerea era absolută. Potecile prezentau toate aceleași urme de ghiare încrustate în pământul moale.

Aveau presimțirea că Jan Bart fusese transportat la casa oroarei ; dar se întrebau cu groază, dacă nu vor sosi prea târziu. Și, pe ce potecă să apuce ?

E lesne de închipuit în ce stare de durere, de groază și de furie se găseau cei trei călători.

Însfârșit, Raimond, încercând să-și înfrângă durerea și groaza, zise cu voce tremurătoare :

— Trebuie să ne supunem inevitabilului ; să apucăm la întâmplare pe poteca cea mai largă. Vom ajunge în tot cazul la casa groazei.

— O ! Doamne ! exclamă Marius cu o extraordinară căldură, fă să luăm drumul cel mai scurt !

Totuși, ceilalți ezitau. Era în joc viața lui Jan Bart.

Milanezul avu o inspirație. Iși zise că Dumnezeu, rugat cu toată ardoarea, nu putea să-i puie pe drumul greșit.

Și cum întâmplarea, providența și Dumnezeu nu sunt de cât expresiunea aceleiași forțe misterioase și a tot puter-nice, Marius se gândi să se lase în voia întâmplării.

— Inchide ochii ! ordonă el lui Zomba.

Negrul clipi din ochi, fără să înțeleagă.

— Inchide ochii, mii de pipe ! strigă Marius, furios.

Zomba se supuse : atunci cercetașul îl apucă de umert, îl învârti în loc și îl împinse înainte.

Negru se clătină, fu cât pe aci să cadă, și deschise ochii.

— Iată ! strigă Marius să mergem pe poteca pe care se găsește Zomba.

Și se repezi urmat de ceilalți doi.

CAPITOLUL IV

Doctorul Wilson

Inhățat, dezarmat în mai puțin de un minut, smuls din mâinile omului maimuță de un om-câine, Jan Bart se pomeni dus ca un miel pe niște umeri păroși, pe când ghiarele monstrului îi intrau în brațe și în picioare.

Și, se simți transportat cu repeziciune prin pădure și armat de vreo zece monștri cari alergau după dânsul.

Nu-și pierdu prezența de spirit.

Căscă ochii și aținti urechea, spre a-și da seama de tot.

Avu senzația bruscă de a nu fi, pentru un moment, în primejdie.

Încercă să-și libereze mâinile și picioarele strânse de mâinile monstrului, dar orice mișcare îl făcea să strângă și mai mult ghiarele.

Atunci își zise :

— Dacă mă zbat, omul-câine îmi zdrobește oasele; e mai bine să nu mă mișc.

O împrejurare ciudată îi permise să constate durata cursei.

Din pricina zguduirilor din timpul cursei ceasornicul îl eși din buzunar și rămânând atârnat de lăntșorul cu care era legat la butonieră, îl lovi peste obraz în așa mod, în cât putu vedea ora. Erau orele patru și dousprezece de dimineață.

— Bine, se gândi el. Sunt vreo două minute de când am pornit. La sosire voi controla durata. Până atunci voi căuta să notez tot ce văd în cale, poate că-mi va fi de folos.

Cazul nu-i părea încă bine precizat ; dar obișnuința pericolului îl făcea să fie totdeauna gata să utilizeze cel mai mic element favorabil, când se găsea într'o situație critică.

După ce străbătura pădurea, trecură printr'o câmpie stearpă, apoi printr'o pădurice de cocotieri și în sfârșit ajunseră pe o fâșie de pământ acoperită de nisip, mărginită într'o parte de stânci, iar în cealaltă de mare.

Dealungul plajei cursa continuă încă vreun sfert de oră.

Și, deodată, omul-câine, care ducea pe Jan Bart, urmat de turma de monștri, deviază spre stânga și ocolind un colț al stâncii apucă pe o potecă, ce mergea dealungul unui mic torrent, afundându-se în interiorul insulei.

Omul-câine încetini pasul, iar ceilalți monștri îl imitară.

Cu o uimire din ce în ce mai mare Jan Bart auzea cuvinte englezești, ciudat articulate cu voce răgușită sau șuerătoare, dar destul de clare.

Monștri ziceau între ei :

— Înainte ! înainte ! Să ducem prada acasă, să ducem prada acasă ! Legea stăpânului !

Și repetau la infinit ca pe o litanie monotonă.

Jan Bart înțelise că acel stăpân imprimase în spiritul lor încă întunecat un anumit număr de principii corespunzând cu un anumit număr de împrejurări ; și în mod maslinal ei procedau în conformitate cu acele ordine.

— Incep să înțeleg, se gândi Jan Bart.

În tot cazul enigma va fi în curând deslegată.

Impins de curiozitatea sa față de lucrurile științifice, nu se preocupa de propria lui soartă ci de deslegarea acelei ciudate probleme a oamenilor-bestii.

— Desigur că omul acesta diabolic a pus în organismul acestor animale un creier și un laringe omenesc, deoarece reflectează și vorbesc. Dar în ce fel o fi procedând ?

Și, fără voie, gândindu-se la propria lui soartă, se cutremură.

— Ce o să mi se întâmple ? Voi servi și eu la una din acele înspălmântătoare experiențe ?

Groaznică problemă ! Nu-l aștepta deci moartea, ci o groaznică tortură : o disecție a corpului, o transformare a ființei sale ; și se vedea pe el, sau mai bine zis își vedea creierul, inteligența, personalitatea sa însfârșit transpusă în

corpul unui animal oarecare : maimuță, câine, taur, jaguar sau altul.

Din fericire, curiozitatea învingeă oroarea.

— Dacă s'ar întâmpla una că așa, îmi voi păstra oare și ca animal, gândurile mele de om ?

În mintea lui țâșniră deodată trei nume, pe care simți nevoia să le strige cu voce tare :

— Raimond ! Marius ! Zomba !

Pentru prima oară, de când fusese răpit, își aminti de camarazii săi și o imensă speranță îl făcu să tresară de bucurie.

— Oh ! strigă el cu exaltare, Doamne fă-i să ajungă la timp !

Și de emoție plânse ; apoi, căzu într'o prostrație profundă.

Până'atunci observase în mod mașinal peisagiul. Dar acum închise ochii, rămânând într'o stare confuză de halucinație, până în clipa în care monstrul care'l ducea se opri.

Pe când deschidea ochii, auzi o voce metalică întrebând cu un ton sec și autoritar :

— *What is it ?* (Ce e ?).

Și un om-câine răspunse :

— *Completeness man* (om complet).

Aproape imediat, altă voce, pe care o ghici că era a omului-câine care'l ducea în spate, rosti în mod bizar o frază engleză care însemna :

— Orice om complet trebuie adus acasă. E legea stăpânului.

Și toți monștri repetară cu un fel de entuziasm :

— E legea stăpânului ! E legea stăpânului !

Stăpânul acela, Jan Bart îl văzu însfârșit...

Omul-câine îl puse jos, și în momentul acela văzu că ceasul arăta orele cinci precis.

Acela pe care'l numeau stăpânul era un om „complet“.

Un individ înalt, slab, cu cisme ; strâns într'un soi de uniformă roșie al cărei guler larg răsfrânt lăsa să iasă gâtul gol ; o figură subțiată, osoasă de o paloare cadaverică, cu ochii roșii infundați în orbite ; un păr roșu și extraordinar de zburlit ; o barbă scurtă roșcată și creată ca și mustățile de aceeași culoare, care-i ascundeau partea de jos a figurei ;

expresia nebunească și halucinantă a unui dement, care procedează cu o logică rece și calculată ; în scurt, imaginea vie a nebuniei și a voinței reci într'o împerechere monstruoasă ; iată ceea ce văzu Jan Bart.

Straniul individ își ținea mâna stângă în centironul lat de piele pe care'l avea la brâu ; în dreapta ținea un biciu cu coada scurtă al cărui sfârc atingea pământul.

În partea dreaptă a brâului îi atârna un revolver, al cărui mâner eșea pe jumătate din tocul de piele. În partea stângă un pumnal lung.

Cercetașul avu un fior de groază în fața acelei încarnări satanice.

Dar minunatul său curajiu instinctiv îi redete sângele rece necesar ; și măsură din cap până 'n picioare pe omul care făcea acelaș lucru cu dânsul.

Omul roșcat și cu chipul palid avu o tresărire bruscă și vorbi cu acel ciudat accent metalic :

— Uniforma cercetașilor italieni ? Ce înseamnă asta ? Cine ești băete ? Cum te găsești aci ? De unde vii ?

Jan Bart nu răspunse imediat.

Apoi se hotărî să înceapă un duel de cuvinte înainte de a începe altul...

— Cum de mă găsesc aci ? Dar, mi se pare că știi tot așa de bine ca și mine, domnule.

Acești monștri m'au prins și m'au adus aci. Dar, d-ta cine ești ?

Accentul mândru al întrebării provoacă în mod automat un răspuns.

— Sunt doctorul Wilson.

Și cu o licărire de nebunie în ochi, omul adăogă :

— Creator de vieți omenești.

În tăcerea care urmă, ca și când omul ar fi uitat celelalte întrebări ale tânărului, acesta privi în jur.

Erau la intrarea unei vaste curți circulare înconjurată de un gard înalt format din trunchiuri de arbori.

Poarta, rămasă deschisă, era enorm de groasă, prevăzută cu drugi și încuietori de fier.

În mijlocul curții, o casă scundă făcută din trunchi cu un acoperiș din ramuri și frunze ; avea o ușă centrală și câte o fereastră de o parte și de alta.

Alături altă construcție mai mică, fără ferestre și fără acoperiș; era un cub formal din trunchiuri de arbori puse unul peste altul.

Cu un fior de groază, Jan Bart observă că fațada aceluia cub era găurită de patru mici orificii prevăzute cu câte un jghiab și în momentul acela dintr'unul din acele jghiaburi curgea un șiroi de sânge, care cădea fără zgomot într'un recipient lung și îngust așezat dedesubtul celor patru jghiaburi.

În mijlocul tăcerii, auzi gemete prelungi, ce exprimau o suferință imposibil de analizat, sau de descris; o suferință groaznică, înspăimântătoare care-l făcu să se cutremure până 'n măduva oaselor.

Privii pe doctorul Wilson și, fără a-și mai cântări cuvintele, întrebă:

— De unde vine sângele acesta? Ce sunt gemetele acestea?

Buzele doctorului se strânseseră într'un zâmbet drăcesc:

— Aha! ești curios tinere? Te asigur că vei afla îndată prin experiență proprie.

— Hei! îți închipui că ași lăsa să-mi scape prima ocazie pe care mi-o oferă destinul?

Un alb și încă unul foarte tânăr; adică un organism intact, neatins de nici o boală! și voinic cum ești d-ta! solid, bine croit! Dar ești un element minunat, dragă băiete!

Cu un gest instinctiv, Jan Bart duse mâna la revolver, dar nu găsi de cât tocul gol.

— Ah! cauți o armă! deprisos, micuțule! Și te sfătuiesc să nu te răsvrătești.

Experiența pe care vreau s'o fac cu d-ta și pe care de atâta timp o concepusem în zadar, neavând elementul necesar, merită să te interesezi chiar d-ta de ea, dacă-ți place știința. Și apoi, n'o voi încerca de cât peste câteva ore.

Vei putea să te inițiezi până atunci în miraculoasa taină a lui „*Life Palace*“.

Și arătând cu un gest amabil și ironic casa oroarei, adăogă:

— Da, tânărul meu amic, am botezat-o „Palatul Vieții“ fiindcă în fiecare zi creez aci viața! vei vedea și d-ta!...

Și doctorul râse cu acel râs strident care făcea să înghețe sângele în vinele lui Jan Bart.

Dar, silindu-se să-și stăpânească teroarea care-i năpădea, decis să-și păstreze sângele rece ca să poată lupta până la capăt și spre a putea scăpa de tortura, pe care o întrevedea în mod vag, fără a o înțelege bine, răspunse :

— A ! adevărat ! Ei bine, faceți-mi onorurile acestui *Life Palace*.

— Atunci, primești să-mi fii colaborator, ca să zic așa ?

— Colaboratorul dumitale ? Cu plăcere : dar, ași voi mai întâi, să știu despre ce e vorba.

— Vei ști, vei ști numai decât !

Și ochii doctorului aveau o expresie de cruzime feroce și sardonică.

— Atunci, urmează-mă; îți voi face onorurile proprietății mele.

Jan Bart se întoarse instinctiv și rămase surprins văzând atitudinea umilă și fricoasă a oamenilor-bestii sub privirea fixă a doctorului.

Observă că numărul lor crescuse și că doi oameni-câini intrau în momentul acela în curte. Unul din ei, lăsa să-i atârne brațul însângerat și gema încet întocmai ca un om.

Doctorul încrunță sprâncenele.

— Dar, văd pe unul din elevii mei rănit ! De unde provine rana asta. Iată-ne iară-și la prima întrebare, tinere, De unde vii și ce s'a întâmplat ?

Jan Bart recurse la viclenie spre a nu fi nevoit să facă aluzie la camarazii săi, pe cari spera să-i vadă venind și spre a-și da seama de gradul de umanitate a acestor monștri.

Cu o prodigioasă stăpânire de sine, luă un ton ironic :

— Mi se pare, domnule doctor, că aveți destui elevi ca să vă informați. Întrebați-ii pe dânsii.

Doctorul avu un răs de nebun și își frecă mâinile cu un aer de satisfacție.

— Bravo ! bine ! din ce în ce mai bine ! Nu numai un fizic perfect, dar și curaj, ba chiar și spirit !

Un element minunat !

Dacă nu realizez cu d-ta omul-maimuță, intermediar între animal și cel mai rafinat *gentleman*, atunci știința mea nu face nici un ban !..

Jan Bart se înfioră și începu să înțeleagă.

Dar, își păstră sângele rece și răspunse :

— Vom vedea ! Până'atunci interoghează-ți elevii.

— Aha ! cu plăcere ! vrei să constăți cum reflectează aceste animale în craniul căroră, am pus creere omenști ! O ! desigur nu ca al dumitale ! Nu-mi sosesc în toate zilele albi civilizați ca d-ta. Fac și eu ce pot, și m'am servit de creere de indigeni.

Ei bine, vei vedea ce au devenit, mulțumită creerului pus în craniile lor și severei educații pe care le-am dat-o, aceste creaturi, care acum câteva luni abia erau animale care mergeau în patru labe prin pădure.

Pe când vorbea, doctorul avea gesturi dezordonate și priviri de nebun, iar fața îi era mereu strâmbată de un surâs hidos, care-i trunchia cuvintele.

— Brusc, cu vocea aspră, chemă :

Orao !

Un om-maimuță eși din grup, înaintă cu teamă și în-genuchiă la trei pași de doctor.

Wilson făcu un gest și Orao se ridică, rămânând drept cu brațele atârinate.

— Ce ți-ai făcut bastonul ? întrebă doctorul.

Omul-maimuță răspunse cu voce răgușită și cavernoasă, uneori foarte ascuțită, fără ca sensul cuvintelor să fi necesitat o astfel de schimbare de ton.

— Baston rămas pe câmp de luptă.

Vorbeau amândoi o englezească atât de primitivă și atât de rar, încât cercetașul îi înțelesese fără greutate.

— Aha ! și doctorul făcu ochii mari, a fost vre-o luptă ?

— Da !

Și doctorul ridică biciul, amenințător, poruncind :

— Povestește :

Chipul jumătate omenesc, jumătate de maimuță al lui Orao se schimonosi într'o strâmbătură: pleoapele i se bătură; privi pe semenii săi, ca spre a le cere ajutor, dar biciul șueră prin aer, și atunci, tresări, se îndreptă, privi pe stăpân, deschise gura de două sau trei ori și însfârșit, mormoi :

— Trei oameni albi, un negru, un călugăr... pum ! pum ! pum ! fratele meu, căzut mort ! capli. doi capi !...

Numărând, omul-maimuță ridicase palma dreaptă și în-doi trei degete :

— Doi capi căzuți morți ! noi aruncat asupra omul călugăr...

Dar, în punctul acela Orao rămase cu gura găscată și figura sa exprimă o mare teamă.

Privi pe semenii săi, scoase câteva sunete nearticulate, căzu în patru labe se ridică auzind plesnitura biciului, pe când ceilalți monștri dau semne de aceeași neliniște.

Doctorul răzni și lovi cu biciul pe Orao :

— Ah ! ghicesc ! bandiți ! canalii ! canibali ! v'ați năpustit asupra capucinului, l'ați ucis, l'ați sfâșiat, l'ați mâncat !

Știți că e oprit ! Știți că legea vă interzice carnea sângerândă.

Apropiati-vă toți cei vinovați ! haide repede !

Doctorul cu privirea lui de nebun inspira într'adevăr groază.

Toți acei cari-și înfipseseră ghiarele în carnea părintelui Andrei și se știau vinovați de a-l fi mâncat se desfăcură din grup. Printre ei nu erau de cât doi oameni-maimuțe, dar opt oameni-jaguari.

Orao era cel mai conștient de vina sa și cel mai rușinat.

Când cei zece monștri fură înșirați în fața lui Wilson, din grupul compact al celorlalți se desfăcură cinci oameni-vulturi și veniră, agitând aripele să se posteze îndărătul celor d'întâi.

Doctorul scrâșni din dinți.

— A ! nu mă mir ! Toți foștii jaguari, toți foștii vulturi, dar numai doi oameni-amimuțe și nici un câine, nici un taur.

Instinctele voastre nu vor dispărea nici odată bestii murdare !

V'am schimbat în zadar creierul ca să pun în voi o scântee de umanitate ! Dar, veți fi pedepsiți. Și, gândește-te Orao că dacă nu spui adevărul vei suferi pentru toți. Adu-ți aminte de masa de tortură.

La acele cuvinte, Jan Bart văzu pe figurile monștrilor o expresie de nespusă teroare; și atunci, aproape cu volubilitate, ca și când fiecare cuvânt ar fi trebuit să'l depărteze de groaznica masă, Orao începu să vorbească :

— Noi știut facem rău... Noi spus nu trebuie. Noi adus ninte legea și noi luat omul alb ca s'aduci la tine, stăpâne... iertare ! iertare !

Cu un ton monoton de școlari, cari repetă lecția, cei-ți paisprezece culpabili intonară în cor :

— Iertare ! iertare ! E legea ! e legea !

— Dar cei doi capi ?

Morți pe câmp de luptă.

Doctorul întorcându-și privirea de la monștri, se uită la Jan Bart, care sta impasibil.

Curiozitatea tânărului fusese atât de ațâțată în cât nici nu se gândise să fugă. Și totuși între el și ușă nu era nici un monstru. Cei cincisprezece vinovați stau îndărătul doctorului. Fugind, desigur că oamenii-câini l-ar fi ajuns. Dar, încă s'ar fi gândit, desigur că ar fi fugit. Rămăsese însă, notizat de spectacolul acesta straniu al unor animale cu guri omenești, cari puteau înțelege cuvintele și să râsindă la ele.

Citind descoperirile doctorului Carrel, nu se gândise, că apăsase în mod logic la extrem, ele ar fi putut ajunge la acea monstruoasă diformitație având de rezultat acea înspăimântătoare creare de ființe hibride intermediare între oameni și animale.

Fu smuls din reflexiile sale de vocea doctorului :

— Ai înțeles ?

— Da, răspunse tânărul în mod mașinal.

— Eu am înțeles că cei doi indigeni au fost uciși și că un grup dintre elevii mei s'au aruncat asupra părintelui Annei, care'mi scăpase și pe care l-ați întâlnit dv.

Știind că nu putea eși din insulă, mă gândisem că-l voi lua pe teapă prinde oricând voi vrea.

Dar... nu înțeleg. Imi pare că mă rătăcesc...

Jan Bart ridică din umeri și cu acea sfidare a pericului, care le era caracteristica celor trei cercetași, murmură un ton batjocoritor :

— Mi se pare că ești cam țicnit d-le doctor.

Wilson căscă ochii și figura sa exprimă o profundă uluire.

Apoi cu un glas extraordinar de indulcit, reluă :

— Vrei să spui că sunt nebun ? nu-i așa ? Ce e drept

înțeleg și eu că uneori nu sunt stăpân pe cuvintele mele și că în loc să urmăresc subiectul despre care vorbesc, mă ră-tăcesc.

Tăcu, ezită, avu un fel de tresărire nervoasă ; apoi se opri brusc. Deodată reluându-și impasibilitatea obișnuită :

— Deci elevii mei s'au aruncat asupra d-tale și asupra altor doi albi și un negru, care presupun că vă e servitor... și dv. v'ați apărat desigur.

Apoi, amintindu-și de ordinul meu, te-au luat pe d-ta și te-au adus aci fără să-ți facă nici cel mai mic rău.

Dar, povestirea lui Orao e incompletă. Rămâne să-mi spui d-ta în ce mod ați debarcat aci și cine sunteți d-ta și tovarșăii d-tale.

Oar, brusc, Wilson se bătu pe frunte și zise ca și când ar fi vorbit în sine :

— Acum mă gândesc ! oare albiu ăștia n'or fi venit cu nu vapor ancorat acum în golf ?

Nu vor veni aci să mă masacreze pe mine și pe elevii mei, distrugându-mi opera ? A ! dar nu mă vor prinde viu ! Nu mă vor prinde viu !

Și fu iarăși zguduit de un tremur convulsiv. Apucă de pulpana hainei pe Jan Bart, care'l privea înfiorându-se.

— Știi, sub „Palatul Vietii e o pimniță și în ea sunt patruzeci de butoaie cu explosibile.

Un fitil, care corespunde cu butoaiele se găsește lângă nasa de tortură pe care lucrez eu ; dac'ar încerca să mă o-prească de a continua opera mea, prefer să mor !

Dar, nu singur ! Voi lăsa să pătrundă aci pe toți albiu, pe cari îi urăsc, căci în țara lor civilizată n'au înțeles geniul meu. și voi da foc !

Ce zici tinere ? Voim face cu toții un salt în eternitate !

Un rapid proces de gândire se făcu în mintea cercetașului : înțelega că se găsea în fața unei ființe mult mai teribilă de cât monștrii însăși.

Doctorul Wilson era un nebun, înzestrat cu o luciditate suficientă ca să procedeze conform oribilei sale logici.

— Trebuie să fug ! După ce mă vor tortura pe mine, vor prinde și pe ceilalți !

Dar, ascultând cuvintele nebunului nu putea concepe nici un plan. Și pe când doctorul, cu capul dat pe spate, râdea în mod sinistru un grup de monștri pătrunse, unul după altul prin usa deschisă.

— Aha ! iată și ceilalți elevi ai mei !

Unde erati în timpul luptei ?

Nouii veniți se priviră încurcați. O maimuță răspunse :

— Lupta ? Lupta ?

— Da, unde erati ? insistă doctorul agitând biciul.

— Plimbare. e legea !

Și toți, îndărătul omului-maimuță repetară în cor :

— E legea ! E legea !

— A da ! E ora plimbării voastre de dimineață. Ei bine, să sfârșim ! Inchideți poarta. Faceți ca în fiecare zi.

Cât pentru d-ta, scumpul meu colaborator, îți voi face onorurile Palatului Vietii.

Și făcu o strâmbătură, care voia să fie un zâmbet.

— Ah ! dar a și uitat ce m'a întrebat, își zise în gând, Jan Bart. În tot cazul, ei sunt cinci zeci, gardul e înalt și poarta închisă, nu mă pot gândi la fugă.

Intr'adevăr, în clipa aceea, omul-maimuță care închisese ușa, aducea doctorului o enormă chee ruginită.

Doctorul o luă și o atârnă la brâu pe când monștrii se risipeau prin curte ducându-se să-și vadă de treburi, — dar de ce natură erau acele treburi Jan Bart nu-și putea închipui.

Wilson se apropiă de dânsul și trecându-și brațul drept pe sub brațul stâng al lui Jan Bart, îi zise :

— Vino ! Vino ! Îți voi face onorurile !

CAPITOLUL V

Martirul

Starea mintală a lui Jan Bart era imposibilă de redat. Lupta împotriva unei terori înăbușite care-l năvălea încetu cu încetul. Vai dacă oroarea l'ar fi învins ! Înțelegea că ar rămas, lipsit de orice energie, ca o ființă inertă prada nebuniei fascinatoare a doctorului Wilson.

Era agitat de sentimente de repulsiune, de oroare, dar putea raționa, se putea apăra, putea profita de cea mai mică împrejurare favorabilă.

Era apoi năpădit de un irezistibil sentiment de curiozitate.

Din momentul în care intrase în curtea aceea, simțea o ciudată dorință de a vedea, de a auzi, de a descoperi din ce în ce mai mult.

Ar fi putut de mai multe ori să pue mâna pe unul din druggii de fier, cari fuseseră rezimați de zid de către monștrii să sfărâme capul doctorului și apoi să lupte cu monștri.

Se gândi la asta, dar n'o făcu.

A proceda astfel însemna a pune capăt unei situații bizare, care îi permitea să vadă totul și să afle totul de la ciudatul medic.

Își zicea în gând :

— Voi avea timpul să mă apăr, când voi fi în pericol.

— Și aceea încredere nejustificată stăruia în ciuda celor ce vedea; el avea s'o păstreze chiar și mai târziu, în împrejurări mult mai grave.

Pe când mergeau spre casă, căută să rămâie în urma doctorului, care prinse îndată de veste.

— Stai lângă mine, tinere; la cel mai mic gest de răsvrătire îți trimit un glonț în picioare.

Și punându-și biciul la brâu, scoase revolverul.

— Da, în fiecare picior, fiindcă nu vreau să te ucid; un glonț în pulpă se extrage ușor și rana se vindecă repede. Astfel, că pus în imposibilitate de a te răsvrăti, îmi vei servi în acelaș timp la experiența pe care vreau s'o încerc.

— Bine, fie, zise Jan Bart ca și când s'ar fi hotărît să nu mai lupte și să se lase în voia evenimentelor.

Și, chinuit de oribila teamă de tortură și de voința de a rămânea calm și curajos, merse alături de doctor cu aerul cel mai liniștit din lume.

Doctorul împinse cu o lovitură de picior ușa casei. Apoi se dete la oparte și ordonă tânărului să intre.

Jan Bart se supuse și fu mirat nevăzând nimic extraordinar.

Era un fel de sală de mâncare ce ocupa tot parterul. O scară dreaptă conducea desigur la camera de culcare a doctorului. Aspectul aproape elegant al mobilelor de stil „Empire“ formau un contrast bizar și neestetic cu o mașină de gătit și cu vase de bucătărie puse într'un colț al încăperii.

— Dar, unde locuiesc monștrii, întrebă, fără voie, Jan Bart.

Doctorul, răspunse, cu grabă :

— In dosul casei e un șopron lung, care e adaptat în special pentru ei.

Și arătând o ușă masivă în mijlocul unui perete :

— Dar, să nu ne oprim aci: laboratorul meu e colo. Și brusc îl împinse spre ușa prevăzută cu încuietori enorme și zăvoare solide.

Trăgând zăvoarele, îl făcu să treacă înaintea lui.

Primul lucru pe care îl văzu Jan Bart fu o masă mare, pe care o ghici că era masa de tortură.

Ocupa mijlocul unei vaste încăperi fără ferestre, care primea lumina prin tavanul făcut dintr'o imensă tablă de sticlă.

Jan Bart nu întrebă cum putuse aduce acel geam

imens in insulă; nebunul i-ar fi dat de sigur explicația, dar mintea cercetașului era preocupată cu totul de altceva.

Rămase în prag, incapabil să se miște, sau să vorbească, cu ochii dilatați de oroare, fixați asupra mesei. Era plină de sânge și pe ea era întins corpul gol al unui om de vreo cincizeci de ani.

După barba albă prin care curgea sânge, înțelese că era nenorocitul părinte Giuseppe, tovarășul părintelui Andrei.

Avea brațele jupuite și o rană oribilă în partea inimii.

Din gura deschisă eșeau gemete prelungi, care făceau pe Jan Bart să se infioare.

Ochii cășcați ai martirului exprimau o suferință ce nu se poate descrie.

— Vezi, tinere, când ai sosit, eram tocmai pe punctul de a scoate din acest corp organul vital, care se numește inimă. Privește colo.

Mașinalicește tânărul privi și se simți năvălit de o spaimă grozavă.

Pe o altă masă era întins un leopard.

Anesteziat ca și călugărul, acel leopard nelegat, nu se putea mișca; și el avea o rană căscată în coaste și un horăit surd îi ieșea din gura plină de sânge.

— Da, reluă doctorul, vreau să fac o experiență nouă. Vreau să pun inima unui om bun, caritabil, blajin cum e de sigur acest călugăr, în corpul celui mai sălbatec și mai feroce animal.

Voi transpune apoi și creierul călugărului în craniul leopardului. Și, invers, inima și creierul leopardului vor trece în corpul călugărului. Pricepi ce se va întâmpla?

Organismul omului și al animalului vor reacționa în mod suficient pentru ca unul să capete instinctele bestiei și celălalt calitățile de bunătate ale omului?

Mă înțelegeți?

În capul cercetașului ideile se ciocneau între ele, într'un tumult îngrozitor. Înțelegea doar că doctorul voia să facă ceva monstruos și exclamă, fără voie:

— E infam!

Un rânjel diabolic îi răspunse. Și, cuprins de un acces subit de furie, doctorul ridică arma și începu să vocifereze:

— A! e infam! știința mea e infamă! experiențele prin care vreau să regenerez omenirea sunt infame? Ei bine! Vei suferi imediat consecințele acestei infamii; te voi întinde, tinere, colo pe masă, în locul aceluia călugăr, care nu mă mai interesează! Are inima bătrână și creierul oboșit! experiența n'ar da rezultate sigure.

Pe când tu ești tânăr, proaspăt. Înțelegi, va fi minunat!
Haide, hop! urcă-te aici!

La acel atac violent și neașteptat cercetașul văzu formidabilul pericol care-l amenința. O revoltă bruscă îi răsoloto toată ființa; instinctiv își aruncă ochii în jur și văzu un drug de fier într'un colț; deși era foarte greu, îl ridică fără greutate, căci forțele îi era înzecite de apropierea primejdiei.

— A! crezi că mă vei învinge! Apropie-te și vei vedea!

Dar, acelaș rânjet hidos eși de pe buzele nebunului,
care se dete înapoi, întinse bratul, ochi și trase.

Jan Bart simți o usturime la pulpa stângă. Se plecă și privi.

Glonțul îi zdrobise carnea, care sângera; dar simți că se putea ține în picioare. Atunci, fiind atacat, nu ezită să tace.

Ocoli masa si se repezi la doctor cu fierul ridicat.

Nebunul rânji iarăși, trase, dar nu nemeri.

Și trăgând strigă :

— Pip ! Crac ! Muo !

1 Si deschise uşa de comunicaţie. Trei oameni-căini nă-
ăliră înăuntru.

Doctorul cu un gest le arată pe cercetas.

Oamenii-căini îl imobilizară repede, deși bara de fier
trebise pe unul din ei, rupându-i brațul.

Dulăul scoase un urlet de o sonoritate absolut omenească și deschise gura, în care, în locul dinților de om pe cari ar fi trebuit să-i aibă după formația sa omenească, vedeau niste colți puternici de câine.

Wilson interveni la timp împiedecându-l de a mîsa
e cercetas.

— Muio ! înapoi ! e legea !

Muo se retrase mărâind și frecându-și cu mâna dreaptă brațul stâng rupt.

Dar Pip și Crac imobilizară pe Jan Bart care se zbătea și la un gest al stăpânului lor, îl întinseră pe masă lângă călugăr, care continua să geamă.

Și așteptară, ținându-l bine de mâini și de picioare.

Nenorocitul se văzu pierdut; în zadar căuta să se desfacă din strânsoarea lor, încordându-și mușchii și nervii, chemând în ajutor toată energia, nu putea scăpa din mâinile celor doi monștri.

Ba chiar la fiecare mișcare a sa, unghiile celor doi oameni-căini i se înfigeau și mai mult în carne.

Doctorul Wilson, cu brațele încrucișate, aștepta sfârșitul acelei lupte inegale.

Când văzu pe tânăr complet imobilizat, rânji iarăși zicând :

— Minunat ! admirabil ! e tocmai ce voiam !

Curajos ! energic ! musculos ! puternic ! spirit combativ ! toate calitățile. Ce frumos leopard voi face dintr'insul !

Jan Bart se cutremură. Acum nu mai simțea nici un fel de curiozitate științifică, se gândea la destinul, care-l aștepta, mai rău de cât moartea chiar.

Doctorul continuă :

— Te voi adormi printr'un procedeu descoperit de mine, care te va face să nu simți durerea, permițându-ti însă să vezi și să auzi tot ce se petrece în jurul d-tale. Nu te vei putea mișca pentrucă mușchii și membrele vor fi insensibile la voința d-tale; astfel vei putea asista singur cu toată luciditatea de spirit la prodigioasa experiență pe care o voi face cu d-ta.

Haidem ! la lucru !

Și, întorcându-se la omul care mormăia într'un colț :

— Muo, brațul tău va fi îngrijit și vindecat și vei primi rația dublă timp de cincisprezece zile, dar fiindcă ai un brat liber, ia de aci pe omul ăsta.

Și arată cu degetul pe nenorocitul călugăr, care continuau să geamă.

Fără nici o precauțiune, Muo îl luă cu brațul liber și îl asvârli într'un colț.

— Foarte bine; acum poate să moară, sau să trăiască nu mă mai interesează e prea bătrân...

Dar, leopardul în corpul căruia voi pune inima și creierul acestui tânăr viguros e încă în stare să-mi fie de folos.

Se apropie de masa pe care bestia, sub influența anestezicului ședea cu ochii deschiși și absolut nemișcată. O examinează, apoi se întoarce la cercetaș.

Își freca mâinile și chipul său exprima o bucurie diabolică.

Privi pe cercetaș drept în față ca și când ar fi voit să-l examineze toate trăsăturile.

— Bun ! Foarte bun ! perfect !

Se duse la un dulăpior, rezemat de zid, îl deschise și scoase un mic flacon pe care-l destupă; apoi se apropie de băiat.

Atunci, cu o tresărire de oroare care-i făcu să vibreze toți nervii, Jan Bart văzu mâna doctorului apropiindu-se de nările sale, și simți un miros puternic și acru.

I se păru imediat că toată energia fizică îi se risipea prin toți porii.

Percepu imediat o relaxare a mușchilor și o ciudată greutate în membre.

Voi să miște mâinele, dar nu reuși decât să agite foarte puțin degetele.

După câteva secunde, aceeași tentativă rămase fără rezultat. Era complet imobilizat.

— Pip ! Croc ! e gata, dați-i drumul.

Pip și Croc își luară monstruoasele lor mâini păroase de pe brațele și picioarele pacientului.

Anestezia era complectă. Jan Bart era ca și mort de oarece nu se putea mișca; dar vedea și auzea perfect.

CAPITOLUL VI

Tortura

Atunci se petrecu acel lucru diabolic și imposibil de r
dat.

Doctorul scoase din dulap o trusă de piele neagră,
puse pe colțul mesei și o deschise.

Conținea instrumente tăioase sau ascuțite, foarfeci, sca
pele, bisturiuri, mici ferestrase, cutite extraordinar de su
țiri și de tăioase, toate strălucind de curătenie.

Cu toată oribila sa nebunie se vedea că doctorul Wilson
da o deosebită atenție instrumentelor sale chirurgicale, c
oarece păreau ca noi.

Cu gesturi lente, în contrast cu agitația febrilă în ca
se găsea de obicei, Wilson alege un scalpel lung cu lama lat

Trecu degetul pe tăiș, îi pipăi vârful, îl făcu să str
lucească la soare și zise :

— Vai fi cea mai frumoasă experiență din cariera me
Dacă reușesc, voi fi nemuritor !

Jan Bart, cu membrele nemiscate, dar cu simțurile exa
perate, îl văzu cu oroare, apropiindu-se cu scapelul în mân

Deși monstruosul chirurg îl asigurase că nu va sufe
un fior instinctiv îi spori groaza ce-i cuprinsese mintea.
tunci începu tortura.

Când scapelul îi pătrunse în carne în dreptul inimii
când văzu sângele curgând, nu simți nici o suferință fizic
dar o groaznică suferință morală !

Și această suferință i se citi pe față, căci doctorul ca

mănuind cuțitul, nu-l pierdea totuși din ochi, se opri și punând lama însângerată pe masă zise :

— Oho ! cu inteligența acestui bălat comoțiunea morală ar fi prea puternică și nu trebuie să înnebunească.

Experiența mea ar da greș în cazul ăsta. Poate c'ar fi mai bine să-l adorm ca să nu vadă.

Va auzi numai, căci e necesar să audă, ca să poată urmări în parte experiența mulțumită cuvintelor, ce voi rosti la timp. Îl voi face deci, să-și închidă ochii.

Pe de altă parte, cu toată tăria anestezicului, nervii contractați ar putea da corpului fiori și tresăriri care mi-ar putea periclita siguranța operației. Tânărul ăsta e prea voinic, prea plin de viață... trebuie să-mi iau toate precauțiunile. Mai bine să-l leg, voi fi mai sigur !

Îi voi da să bea un elisir, care îi va da un somn cu totul special, în timpul căruia își va păstra doar auzul.

Jan Bart auzi, și o imensă desnădejde îl cuprinse, gândindu-se că numai era nici o posibilitate de scăpare.

Doctorul scosese din dulap alt flacon și turnă câteva picături printre dinții lui Jan Bart, care fu imediat cuprins de o ciudată somnolență și trebui să închidă ochii.

Înțelese că doctorul îl lega de masă cu ajutorul unor frânghii trecute prin niște inele fixate de marginile mesei și totuși pe brațe și pe picioare nu simțea nimic.

Din momentul acela avu aspectul unui cloroformizat; ochii închiși, paloare, imobilitate.

Dar auzea și mintea sa, călăuzită de zgomotele din jur, urmărea cu luciditate fazele operației ce se făcea asupra corpului său.

Printr'o dedublare a personalității sale își dăte seama de propria sa desnădejde; și suferința morală îl zgudui până'n adâncul ființei sale, făcându-l să se vadă pierdut, părăsit, condamnat la un viitor monstruos, sortit să re trăiască în sufletul și corpul unui leopard.

Acea percepțiune a prezentului și a viitorului făcură să-i târșenească din ochi lacrimi abundente ce îi se scurgeau pe tâmpla.

.
Raimond, Marius și Zomba între timp fugeau prin pă-

— Jan Bart ! Jan Bart !

Și pierdeau orice nădejde, văzând ca nu primesc nici un răspuns, când se pomeniră deodată pe o plajă pe malul mării. Aci urmele monștrilor erau mai vizibile; desigur erau recente de oarece în momentul acela începuse refluxul mării, — după cum observă Marius.

— Înțelegeți, acum o oră apa acoperea de sigur această limbă de nisip; vedeți e încă umedă; dacă urmele ar fi anterioare fluxului, nu le-am mai vedea.

Și pentru prima oară avură speranța de a regăsi pe Jan Bart. Dar, viu sau mort ? asta era chinuitoarea întrebare.

Fugeau fără să simtă oboseala; deodată văzură urmele deviind spre stânga, dealungul unui râu.

Nu încăpea îndoială; monștri trecuseră pe acolo.

Un instinct de prudență și presimțirea că se apropiau de țintă, îi făcu să înceteze de a-și mai chema camaradul pierdut.

Și mergând cu iuteală se sileau să nu facă prea mult zgomot.

Urcară poteca dealungul pâraului cu carabinele în mână. Raimond în frunte, Zomba la urmă.

Deodată, brusc, într'un punct în care poteca străbătea o mică poiană, văzură un spectacol extraordinar. Trei monștri, oameni-tauri, judecând după forma obrazului și după coarnele ce le ieșeau pe frunte, zăceau morți, într'o baltă de sânge. Asupra unuia din ei, doi monștri necunoscuți se înverșunau cu dinții și ghiarele; auzind zgomotul pașilor, se întoarseră.

Cei trei călători văzură două chipuri omenеști de o extraordinară ferocitate pe corpuri de tigri cu dungi negre și galbene.

O voce răgușită striga :

— E legea ! E legea ! nici omor, nici sânge ! nici carne !

Și'n poiană, năvăliră deodată mai mulți oameni-câini, conduși de un monstru mai mare, care agita un biciu cu coada scrută și avea o față aproape omenească pe un trup de maimuță.

El fusese acela care vorbise în engleză; dar cei doi

cercetași învățaseră dela Jan Bart un număr suficient de cuvinte ca să înțeleagă și pe acestea.

Zomba, împins de un imbold irezistibil, întinse pușca, dar Raimond îl opri cu un gest.

Și ceea ce se petrecu sub ochii lor dete călătorilor o vagă idee de ceea ce se petrecea de obicei în insulă.

Își amintiră de cuvintele părintelui Andrei; despre acel chirurg care transforma bestiiile în oameni.

Înteleseră că spre a putea menține creațiile sale într-o stare de progres omenesc din ce în ce mai mare, doctorul le însuflase respectul pentru o lege anumită creată pentru ei.

Iată de ce nu trebuiau să mănânce carne, sau să bea sânge.

Și conflictul, care se desfășura acum înaintea lor între oamenii-câini și cei doi oameni-tigri cari ucisese pe cei trei oameni-tauri, era desigur un conflict permanent și nici decum unul izolat.

Intr'adevăr, omul-maimuță, care părea că le comandă, spuse cu voce răgușită câteva cuvinte, care erau desigur un ordin cunoscut între ei deoarece oamenii-câini se năpustiră asupra oamenilor-tigri și o luptă monstruoasă începu.

Cercetașii n'aveau de ce interveni.

Cu toată forța lor sălbatecă, oamenii-tigri, cari erau doi contra doisprezece, trebuiau să sfârșească prin a fi doborâți.

Și așa se și întâmplă; dar nu fără a fi dat dovadă de valoarea lor.

Când cei doi oameni-tigri, cu fețele însângerate și membrele sfâșiate fură doborâți la pământ, numai unul singur din oamenii-câini mai rămăsese în picioare alături de omul-maimuță care nu luase parte la luptă, mulțumindu-se să dea ordine scurte într-o limbă imposibil de înțeles.

Și singurul supraviețuitor cu o strâmbătură stranie pe chipul său bestial și omenesc în acelaș timp, ridică brațele păroase, strigând :

— Hurrah ! Hurrah ! for the law. (Bravo pentru lege).

Atunci cercetașii înaintară.

Omul-maimuță și omul-câine văzându-i ezitară; apoi întoarseră spatele și fugiră. Raimond avu o idee fericită.

— Să nu-i lăsăm să fugă, ar putea da de veste !

Și înainte ca cei doi monștri să fi putut eși din poiană, fură doborâți la pământ.

— Înainte, să continuăm ! urlă Marius.

Trecând în fugă peste morți, porniră din nou pe poteca ce forma un urcuș anevoios.

În curând fură istoviți; numai Zomba, care avea plă-mâni și picioare extraordinare continua s'alerge.

Cunoscând curajul negrului, care era dealtminteri bine înarmat, îl lăsară să meargă înainte.

Poteca se termină, când avură însfârșit înaintea ochilor, ceea ce căutau de atâta timp :

— Casa oroarei ! exclamă Marius.

— Da ! da !

Locașul de groază se prezenta sub aspectul unui gard imens făcut din trunchiuri de arbori, pe deasupra cărora se vedea acoperișul de frunzele al unei case. Ajunseră lângă Zomba, care sta înaintea gardului și privea uimit.

— Ai văzut ceva ? Ai auzit ?

— Nu.

— Ei bine ! trebuie să intrăm. Se repeziră la poartă pe care o găsiră închisă și rezistând la orice presiune din afară.

— Trebuie să sărim peste uluci zise atunci Raimond.

Erau deprinși să nu ezite niciodată în fața unei dificultăți pe care o puteau învinge fără să fie ajutați de nici un element străin.

Se urcaseră deatâtea ori pe stânci înalte fără frânghii sau alte instrumente.

Pentru ei acesta era un simplu joc. Cu mâinile ridicate, Zomba se rezimă de gard; Marius, într-o clipă îi sări pe umeri și se ridică și el drept în picioare; ridică mâinile și Raimond, care ca și ei își pusese carabina în bandulieră se cățăără pe spinarea lui Zomba și apoi pe a lui Marius și izbuti s'ajungă cu mâinile la marginea gardului.

O încordare mai puternică a brațelor și tensiunea mâinilor fură de ajuns pentru ca Raimond să poată încăleca gardul care avea grosimea unui trunchi, adică vre-o șaizeci de centimetri.

Ținându-se cu o mână se aplecă în afară și întinse un picior lui Marius, care cu un salt, îl apucă cu amândouă mâinile și se cățăără de-alungul piciorului camaradului său,

urcându-se și el pe creasta ulucilor. Greutatea de a ridica pe Zomba părea mult mai mare, din pricina distanței rămasă acum între ei. Dar cercetașii nu se opriă pentru un lucru așa de mic.

Își scoaseră cingătoarele, prinzându-le una de alta cu ajutorul cataramelor și legară capătul uneia de patul unei carabine.

Ținură carabina, împreună, cu amândouă mâinile lăsând să atârne în jos curelele.

Capătul cingătoarei ajunse în mâinele negrului care se agăță de ea și începu să urce până ajunse în vârful ulucilor.

Scoborîrea era mult mai ușoară.

Duă ce cei doi cercetași își puseră cingătorile la brâu, Zomba se lăsă să cadă ușor în interiorul curții. Atinse pământul, se lăsă pe vine, se ridică iar și întinse brațele.

Marius, fără a ezita, căzu și el dar în brațele negrului, care prinse apoi și pe Raimond.

Dar abia 'și luară carabinele depe umăr și auziră niște strigăte bizare ; și văzură ivindu-se de-o parte și de alta a casei vreo patruzeci de monștri.

— Mii de pipe ! trebuie să sfârșim odată !

— Da ! Da ! trageți fără șovăire : eu voi încerca să pătrund în casă și voi mă veți acoperi.

— Ne-am înțeles ! răspunse Marius.

Străbătură curtea în fugă și ajunseră la ușă ; iar, pe când Raimond încerca s'o deschidă, Zomba și Marius trăgeau în grupul de monștri, cari venind din două părți se concentrau în mijlocul curții.

Și de data asta erau conduși de alți doi indigeni, pe jumătate goi, cari țineau în mână câte un biciu cu coada scurtă.

În momentul acela doctorul legase tocmai pe Jan Bart ca să-l împledece de a se mișca. Energia nefericitului tânăr se nărula într'o criză de disperare. Dar sgomotul detunăturilor îl salvă. Și urlă în sine aceste cuvinte pe care buzele sale nu le puteau articula :

— Sunt aci ! Raimond. Marius ! Zomba ! mă vor salva ! mă vor elibera !

Vru să deschidă ochii, să-și miște membrele, să se smulgă din legăturile ce știa că-l țineau ținut pe masă.

Dar voința nu se comunică mușchilor și nici ochii nu i se deschiseră.

Fu iarăși cuprins de disperare : dar afară detunăturile continuau în mijlocul strigător și urletelor scoase de monștri.

— Vor învinge! vor învinge !

Deodată un gând teribil îi îngheță mintea.

Auzea vocea doctorului Wilson.

— Blestem! camarazii acestui băiat atacă „Palatul Vieții“. Câți or fi ?

Și cu acelaș rânjet amenințător, vocea continuă :

— Aha! dacă e sfârșitul, va fi un sfârșit frumos! pulberea ! pulberea !

Dacă o comotaune morală ar fi putut distruge efectul anestezicului, oroarea de care fu năpădit Jan Bart ar fi trebuit să-i redea uzul membrelor.

— E adevărat! va aprinde fitilul! Și Marius, Raimond și Zomba sunt pierduți!

În acel moment suprem nu se gândea decât la ei; cu puțin mai înainte primise zgomotul detunăturilor cu un strigăt lăuntric de entuziasm; acum ar fi vrut ca tovarășii săi să fi fost departe de oarece aci era moartea, nu numai pentru dansul, care era condamnat, — dar și pentru ei.

— Raimond! Jan Bart! strigă el în gând! Fugiți! fugiți! Dar vai! buzele sale nu articulau nici un sunet!

Și Jan Bart se gândea, se gândea, cu toate fibrele ființei sale.

Și în mijlocul acelui paroxism de groază auzi un pârâit de pulbere aprinsă.

Fără îndoială doctorul văzuse prin vreo deschizătură oarecare, că monștrii erau învinși și, înțelegând că nu mai putea fi salvat de apărătorii săi, dase foc fitilului.

— Pierduți! pierduți! gemu el în sine.

Detunăturile încetară și vocea lui Marius urla:

— Pe aci ! Pe aci !

Și se auzi o trosnitură teribilă.

Jan Bart avu perceperea clară că ușa laboratorului era desfundată.

Și triumfă:

— Iată-i! Iată-i!

Dar, brusc își zise cu desnădejde :

— Acum vom sări în aer! Suntem pierduți !

Pentru prima oară se gândi atunci, că și el va fi asvârlit în aer împreună cu camarazii săi.

Cititi urmarea in fascicula No. 22

TEZAUURUL OCNASILOR

CUPONUL No. 5

pentru desiegarea jocului din
pag. 962 și participarea la
premiul de 10.000 lei